Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 137 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. GUEDENS**
Pastoor Frederickxstraat 22
3560 LUMMEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2025 met refertenummer 129940.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2023 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 11 maart 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 16 mei 2024 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.
Op 22 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Ook tegen deze beslissing stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 8 november 2024 dient verzoekster voor de derde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 12 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 juni 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.11.2024 werd ingediend door:
Naam: XXX Voorna(a)m(en): M. K. Nationaliteit: India
Geboortedatum: (…) Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:3
X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene diende een aanvraag in als echtgenoten van de Belg S., S. ((…)) van Belgische nationaliteit en vraagt daarmee toepassing van art. 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980.

In het tweede lid van dat wetsartikel staat het volgende met betrekking tot de bestaansmiddelen:
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden de volgende stavingsdocumenten voorgelegd:
- Bewijs van overschrijvingen door S., S. dd. 15.04.2025 twv 500 €, ook op 6.11.2024 twv 500 € en op 29.10.2024 twv 250 €, nog 150 € op 23.09.2024, 520 € op 4.08.2024 en 517 € op 10.06.2024 met vermelding 'father helping'
door S. K. dd. 15.04.2025 twv 150 €, met vermelding 'father helping'
dd. 6.11.2024 250 € door J. S., ook 150 € op 23.09.2024, 154 € op 4.08.2024 en 150 € op 10.06.2024
-attest van de CM waarin staat dat de referent 66% arbeidsongeschikt is sinds 2014 en volgende, er werd geen bewijs voorgelegd in hoeverre deze arbeidsongeschiktheid gecompenseerd wordt met een uitkering.

Uit een voorgaande aanvraag, nl. van 14.09.2023 bleek wel degelijk dat de referent over een arbeidsongeschiktheidsuitkering beschikte. Behoudens zeer uitzonderlijke situaties, is het aannemelijk dat de referent daar nog steeds kan over beschikken. Gezien de jarenlange arbeidsongeschiktheid, zou mogen verwacht worden dat het om invaliditeitsuitkering gaat, maar het attest van 16.08.2023 heeft het nog steeds over arbeidsongeschiktheidsuitkering. Wat er ook van zij, het bedrag dat ter beschikking was in augustus 2023 was niet te waarde van minstens 120% het toenmalige leeftloon voor een persoon met gezinslast. Ongetwijfeld werd het bedrag van uitkering intussen geïndexeerd, echter het leefloon voor een persoon met gezinslast werd ook geïndexeerd, aldus is het redelijk te stellen dat mijnheer nog steeds niet over dit bedrag beschikt.

De bedragen die door derden ter beschikking worden gesteld, zoals opgelijst hierboven, kunnen bij de berekening van de bestaansmiddelen zoals vereist overeenkomstig art. 40ter niet in rekening worden gebracht. Het gaat om vrijblijvende bedragen die door de vermoedelijke kinderen van de referent werden overgemaakt. Echter, geen enkele van de kinderen is een daadwerkelijk engagement aangegaan om de vader elke maand en ter waarde van een vast bedrag bij te staan. Het gaat om wisselende bedragen die in het verleden nu eens door het ene kind, dan weer door het andere werden overgemaakt, daar zit geen regelmaat in, noch een ferquentie, noch een vaste som. Vandaar dat deze overgemaakte bedragen niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd en aldus in rekening kunnen worden gebracht.

Wanneer de regelmatige en stabiele beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van

15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 14.04.2021 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referent een sociale huurwoning betrekt en hiervoor maandelijks 271 € huur betaalt. Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat hij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betrekt. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers de marktwaarde van de huurwoning moeten betalen, dat bedraagt 770 euro per maand. Naast de huurprijs dient referentiepersoon eveneens maandelijks 142.69 euro voor de kosten en lasten te betalen. Het is niet omdat dit keer bij de aanvraag het huurcontract niet werd voorgelegd, dat het huurcontract zoals bij de voorgaande aanvraag werd voorgelegd, niet meer van toepassing zou zijn. Betrokkenen wonen nog steeds op hetzelfde adres, dus is het redelijk te stellen dat het nog steeds onder gelijkaardige voorwaarden is. Gezien de ware huurprijs niet wordt betaald aan de sociale huisvestingsmaatschappij is het eigenlijk de Vlaamse gemeenschap die daar de ware kost van draagt en dienst aldus te worden vastgesteld dat betrokkene en de Verder dient opgemerkt te worden dat de referent niet eens een uitkering heeft ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Het is dus goed mogelijk dat hij reeds in de praktijk beroep moeten doen om het ocmw om in hun levensonderhoud te voorzien. In elk geval hebben ze er recht op. Wat ook nog wel in rekening moet worden gebracht, bij gebrek aan bewijzen van de reële levenskost van deze mensen, is het feit dat mijnheer invalide is. Gezien de jarenlange inactiviteit wegens arbeidsongeschiktheid is het redelijk te stellen dat mijnheer chronisch ziek is of een handicap heeft waardoor hij niet meer in staat is te werken. Het moet ernstig zijn, zo niet zou mijnheer minstens toch deeltijds aan de slag zijn. Het is niet onredelijk te stellen dat een chronische ziekte of handicap ook wel van invloed is op een gezinsbudjet. Mogelijks dient de referent medicatie te nemen, extra opgevolgd te worden door een dokter, verzorgd te worden door een professioneel hulpverlener, regelmatig op controle te gaan, aanpassingen te doen aan de woning, enz om zijn levenskwaliteit te verzekeren. Ook met concepten als de maximumfactuur en de verhoogde tegemoetkoming mag niet onderschat worden welke impact langdurige arbeidsongeschiktheid heeft op het budget van een begunstigde. Dat blijft financieel doorwegen.

Kortom, het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, alsnog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie toe te staan in toepassing van art. 42, §1, tweede lid. In de praktijk moet immers vastgesteld worden dat de referentiepersoon reeds beroep doet op Belgische overheden, al is het onrechtstreekt bvb om de ware woningkost te betalen. In hoeverre er bijkomend beroep wordt gedaan op leefloon of andere ondersteuning, is in deze niet vastgesteld, echter gezien de individuele situatie van de Belg, is het zeker niet ondenkbaar.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van (oud) artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de

procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan (oud) artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar enige middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.
Conform artikel 40fer van de Vreemdelingenwet moet de Belgische referentiepersoon aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Verzoekster verwijst in dat verband naar de bewijzen welke werden overgemaakt aan verweerster, samen met haar aanvraag van 8 november 2024. Het attest van de Christelijke Mutualiteit maakt melding van een arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon sinds 20/08/2014 EN melding van een erkenning van de referentiepersoon als zijnde invalide voor meer dan 66% door het RIZIV sinds 20/08/2015 tot heden.

In de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerster dit stavingstuk van verzoekster maar half heeft gelezen en niet op een duidelijke wijze heeft geïnterpreteerd. Er is al lang geen sprake meer van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, doch wel van een invaliditeitsuitkering welke sinds 20/08/2015 aan de referentiepersoon wordt toegekend.

De referentiepersoon beschikt aldus wel degelijk over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, $2, lid 2, 1° van de Vreemdelingenwet, en is derhalve in staat om verzoekster ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
De bestreden beslissing houdt enkel rekening met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en niet met de extra vergoedingen welke de kinderen regelmatig storten teneinde het gezin van hun ouders financieel te ondersteunen.

Nochtans vervullen de kinderen in dit geval niet meer of niet minder dan hun solidariteitsplicht naar hun behoeftige ouders toe, verplichting welke Belgische kinderen ten opzichte van hun Belgische ouders verschuldigd zijn in toepassing van artikel 205 van het oude Burgerlijk Wetboek.
In de Vreemdelingenwet wordt geen vereiste gesteld met betrekking tot de oorsprong of herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch rationeloci.

Ook in de voorbereidende werken bij de Vreemdelingenwet worden geen vereisten gesteld betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft de Wetgever beoogd om te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met de bijdragen die de kinderen leveren aan het gezin van de referentiepersoon, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg, integendeel zelfs, deze handelswijze wordt verplicht geacht in toepassing van artikel 205 van het Oude Burgerlijk Wetboek.…

In de onderstelling dat verweerster eist dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de referentiepersoon, voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon "beschikt" (onder meer de bijdragen van de kinderen), schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.
Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42, $2 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, 8 4, tweede lid, en 4Oter, 8 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,} dient de minister ofzijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid}*

In de bestreden beslissing heeft verweerster weliswaar een summier onderzoek gevoerd naar de bestaansmiddelen van verzoekster en de referentiepersoon, maar dit onderzoek werd ronduit slordig en zelfs op foutieve wijze gevoerd.

Bijvoorbeeld stelt verweerster dat de referentiepersoon een sociale woning huurt en per maand slechts 271,- EURO huur dient te betalen.

In het geregistreerde huurcontract dat werd bijgebracht, werd onder artikel 3 bepaald dat de maandelijkse huurprijs 770,- EURO bedraagt, met uitzondering voor de eerste maand, welke 271,- EURO bedraagt. Daarnaast bedraagt de maandelijkse vergoeding voor de kosten en lasten 142,69 EURO per maand.

De referentiepersoon betaalt dus niet maandelijks 271,- EURO als huur, maar wel 770,- EURO als huurprijs. Dit komt onder meer omwille van het feit dat de jongste zoon nog inwoont bij zijn ouders en over een eigen inkomen als arbeider beschikt.

Ook het argument van verweerster dat de referentiepersoon geen uitkering zou verkrijgen ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast, is te wijten enerzijds aan het gegeven dat de inwonende zoon zelf over een inkomen beschikt, en anderzijds aan het feit dat verzoekster door de overheid nog niet wordt erkend als deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon, zodat de referentiepersoon in de praktijk het moet stellen met een invaliditeitsuitkering als alleenstaande.

In elk geval is duidelijk dat verweerster slechts een summier onderzoek heeft uitgevoerd waarbij zelfs ronduit foute conclusies werden genomen. Verweerster heeft niet de moeite genomen om bij verzoekster aanvullende informatie op te vragen aangaande de inkomsten en uitgaven binnen het gezin van de referentiepersoon, en zij sluit op voorhand al de inkomsten van de inwonende zoon uit, terwijl deze inkomsten wel degelijk worden meegerekend voor de bepaling van andere aspecten zoals de omvang van de huurprijs (sociale huurwoning), de omvang van het invaliditeitsinkomen van de referentiepersoon, de levensstandaard van het gezin...

In feite miskent verweerster volledig de toepassing van artikel 42, §2 van de Vreemdelingenwet, doordat zij slechts fragmentarisch een onderzoek uitvoert, en al helemaal geen rekening houdt met de inkomsten van de inwonende familieleden om te bepalen of de persoon die het gezin wil vervoegen samen met de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt zodanig dat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden...

In haararrest nr. 304 890 van 16 april 2024 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al geoordeeld dat het voeren van een gebrekkige behoefteanalyse door verweerster een fout/gebrek uitmaakt welke tot de vernietiging van de bestreden beslissing moet leiden:

“indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de referentiepersoon, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling en door elke Belgische overheid. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in die zin op te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding..

Door louter het vermoeden op te werpen dat er maandelijkse vaste en variabele kosten zijn, laat verweerder na over te gaan tot een in concreto-onderzoek van de behoeften van de Belg en zijn familieleden. Waar besloten wordt dat 120% van het leefloon echt wel het gemiddelde is, stelt verweerder in wezen dat 120% van het leefloon steeds de minimum vereiste is en onttrekt hij zich aan de verplichting tot het voeren van een behoefteanalyse.”

3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing. Verzoekster betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting (daaraan heeft verweerster voldaan), maar wel de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is. (RvSt., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E;, 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Verzoekster heeft hoger in haar verzoekschrift reeds verschillende elementen aangehaald waaruit blijkt dat verweerster slechts een summier en foutief onderzoek heeft gedaan in toepassing van artikel 42, $2 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de stukken die werden bijgebracht, blijkt duidelijk dat de referentiepersoon al sinds 2015 over een invaliditeitsuitkering beschikt (erkenning door het RIZIV +66% tot heden), en de huurprijs bedraagt geenszins 271,- EURO per maand, doch wel 770,- EURO per maand...

Volstrekt ten onrechte houdt verweerster geen rekening met de inkomsten van de inwonende familieleden van de referentiepersoon en verweerster, terwijl met deze inkomsten in andere Belgische wetgeving wel degelijk rekening wordt gehouden, zoals onder meer bij de bepaling van de hoogte van de sociale huurprijs, de omvang van de uitkering toegekend aan de referentiepersoon...

Kortom, de beslissing van verweerster is strijdig met de artikelen 40ter en artikel 42, $2, lid 2 van de Vreemdelingenwet en gebaseerd op een slordig en foutief onderzoek van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn inwonende familieleden, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht in hoofde van verweerster vaststaat.

4.
Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr. 202.182, 22 maart 2010; RvSt., nr. 196247, 21 september 2009; RvSt., nr. 167.411, 2 februari 2007; RvSt, nr. 154 954, 14 februari 2006);

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvSt, nr. 222.953, 22 maart 2013; RvSt., nr. 220.053, 28 juni 2012).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr. 154.954, 14 februari 2006; RvSt, nr. 167.411, 2 februari 2007)

Verzoekster heeft hoger in haar verzoekschrift enkele voorbeelden gegeven waaruit zij meent te mogen afleiden dat verweerster deze zorgvuldigheidsplicht duidelijk heeft geschonden.

5.

Verzoekster verwijst tenslotte naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C578/08, 4 maart 2010), waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet.

Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een mimimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De inkomensnorm die bepaald wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager"

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende:

"Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, $2, tweede lidl 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Volgens artikel 42, $1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 dient de minister ofzijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en vanzijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat defamilieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

Tenslotte sluit artikel 42, $1 niet uit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, me inbegrip van de eigen verworven inkomsten van verzoekster die ook werkt".

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster als echtgenote van een Belgische onderdaan dient aan te tonen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. *In casu* tonen de voorgelegde bewijsstukken dit niet aan. Verweerder bespreekt één voor één de bewijzen die werden voorgelegd en preciseert waarom niet is voldaan aan de bovenstaande bestaansmiddelenvereiste. Verweerder heeft eveneens een behoefteanalyse gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze behoefteanalyse wijst volgens verweerder niet uit dat de Belg met de beschikbare bestaansmiddelen in de behoeften van het gezin kan voorzien zonder dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (*cf.* RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van (oud) artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[…]
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Een samenlezing van de (oud) artikelen 40*bis*, §2, eerste lid 2° en 40*ter*, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 8 november 2024 ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onder meer verschillende bankoverschrijvingen heeft voorgelegd van de bankrekening van de vermoedelijke kinderen van de referent naar de bankrekening van de referent. De overschrijvingen gebeurden in april, juni, augustus, september en november 2024. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat deze geldsommen niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referent kunnen worden beschouwd omwille van de volgende reden:

"*De bedragen die door derden ter beschikking worden gesteld, zoals opgelijst hierboven, kunnen bij de berekening van de bestaansmiddelen zoals vereist overeenkomstig art. 40ter niet in rekening worden gebracht. Het gaat om vrijblijvende bedragen die door de vermoedelijke kinderen van de referent werden overgemaakt. Echter, geen enkele van de kinderen is een daadwerkelijk engagement aangegaan om de vader elke maand en ter waarde van een vast bedrag bij te staan. Het gaat om wisselende bedragen die in het verleden nu eens door het ene kind, dan weer door het andere werden overgemaakt, daar zit geen regelmaat in, noch een ferquentie, noch een vaste som. Vandaar dat deze overgemaakte bedragen niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd en aldus in rekening kunnen worden gebracht."*

Verzoekster betwist dit motief. Volgens haar moet er wel degelijk rekening worden gehouden met de extra vergoedingen die de kinderen regelmatig aan de referentiepersoon storten om hun ouders financieel te ondersteunen. Verzoekster stelt dat de kinderen daarmee hun onderhoudsverplichting zoals neergelegd in oud artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek vervullen. Door te vereisen dat de bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de referentiepersoon zelf, voegt verweerder volgens verzoekster een voorwaarde toe aan artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder de bedragen die door de kinderen aan de referentiepersoon worden overgemaakt niet heeft uitgesloten omdat zij van derden en dus niet persoonlijk van de referentiepersoon afkomstig zouden zijn, doch wel omdat deze bedragen geen regelmaat,

frequentie of een vaste som hebben. Gelet op de informatie vervat in het administratief dossier, komt dit motief de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor. Er worden overschrijvingsbewijzen voorgelegd waaruit volgt dat aan de referentiepersoon op verschillende tijdstippen en zonder enige regelmaat door drie verschillende (vermoedelijke) kinderen bepaalde variërende geldsommen worden gestort. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon bijvoorbeeld in april 2024 in totaal 650 euro ontving; dat hij in mei 2024 maar 100 euro ontving; en in september 2024 terug 300 euro ontving. Er wordt geen overschrijvingsbewijs bijgebracht voor bijvoorbeeld juli 2024 of oktober 2024. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij vaststelt dat de bedragen zeer uiteenlopend zijn; dat er geen regelmaat in terug te vinden is en dat ze steeds door het ene dan wel het andere kind worden overgemaakt. Verweerder merkt terecht op dat er door geen enkele van de kinderen een daadwerkelijk engagement werd aangegaan om hun vader, de referentiepersoon, maandelijks financieel te ondersteunen. De verwijzing naar oud artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt verder dat in de bestreden beslissing nergens kan worden gelezen dat met de overschrijvingsbewijzen geen rekening kan worden gehouden omdat de bestaansmiddelen enkel en alleen afkomstig zouden mogen zijn van de referentiepersoon zelf, waardoor de kritiek van verzoekster voor het overige niet dienstig is.

Vervolgens gaat verzoekster in op het motief van de bestreden beslissing omtrent de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de referentiepersoon. In deze beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“-attest van de CM waarin staat dat de referent 66% arbeidsongeschikt is sinds 2014 en volgende, er werd geen bewijs voorgelegd in hoeverre deze arbeidsongeschiktheid gecompenseerd wordt met een uitkering.

Uit een voorgaande aanvraag, nl. van 14.09.2023 bleek wel degelijk dat de referent over een arbeidsongeschiktheidsuitkering beschikte. Behoudens zeer uitzonderlijke situaties, is het aannemelijk dat de referent daar nog steeds kan over beschikken. Gezien de jarenlange arbeidsongeschiktheid, zou mogen verwacht worden dat het om invaliditeitsuitkering gaat, maar het attest van 16.08.2023 heeft het nog steeds over arbeidsongeschiktheidsuitkering. Wat er ook van zij, het bedrag dat ter beschikking was in augustus 2023 was niet te waarde van minstens 120% het toenmalige leeftloon voor een persoon met gezinslast. Ongetwijfeld werd het bedrag van uitkering intussen geïndexeerd, echter het leefloon voor een persoon met gezinslast werd ook geïndexeerd, aldus is het redelijk te stellen dat mijnheer nog steeds niet over dit bedrag beschikt.”

Verzoekster voert aan dat verweerder de voorgelegde bewijsstukken op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht. Het attest van de CM vermeldt immers wel degelijk dat de referentiepersoon erkend is als invalide sinds 20 augustus 2015. Aldus ontvangt de referentiepersoon geen arbeidsongeschiktheidsuitkering meer maar wel een invaliditeitsuitkering.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar gezinsherenigingsaanvraag van 14 september 2023 een attest van de Christelijke Mutualiteit van 16 augustus 2023 heeft bijgebracht waaruit blijkt dat op naam van de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% werd geregistreerd *“van 20-08-2014 tot heden en verder”* alsook dat de referentiepersoon wordt erkend tot invaliditeit van meer dan 66% door het RIZIV *“van 20-08-2015 tot heden en verder”*. Het attest van de Christelijke Mutualiteit stelt verder:

“Voor de onderzochte periode van 01-05-2023 t.e.m. 31-07-2023 heeft bovengenoemde de volgende uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid ontvangen
[…]
Totaal Netto: 4.533,55 EUR”

Verzoekster kan worden bijgetreden waar ze aanvoert dat uit het attest van de Christelijke Mutualiteit inderdaad blijkt dat de referentiepersoon sinds 20 augustus 2015 erkend is als invalide. Echter maakt het attest wel degelijk melding van “*uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid*” die de referentiepersoon heeft ontvangen in de periode mei 2023 tot en met juli 2023, zodat uit dit attest niet uitdrukkelijk blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ontvangt. Bijgevolg strookt het motief van de bestreden beslissing dat “*Gezien de jarenlange arbeidsongeschiktheid, zou mogen verwacht worden dat het om invaliditeitsuitkering gaat, maar het attest van 16.08.2023 heeft het nog steeds over arbeidsongeschiktheidsuitkering”* met de informatie vervat in het administratief dossier en blijkt niet dat dit motief onzorgvuldig is. Daargelaten de vraag of de referentiepersoon op heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering dan wel een invaliditeitsuitkering ontvangt, merkt verweerder in de bestreden beslissing op goede gronden op dat het bedrag dat de referentiepersoon in augustus 2023 ter beschikking had niet ter waarde was van minstens 120% van het toenmalige leefloon voor een persoon met gezinslast. Verweerder neemt aan dat het bedrag van de uitkering sinds augustus 2023 wel werd geïndexeerd, doch het

leefloon voor een persoon met gezinslast werd eveneens geïndexeerd zodat het redelijk is te stellen dat het bedrag van de uitkering die de referentiepersoon ontvangt nog steeds niet ter waarde is van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De kritiek van verzoekster dat de referentiepersoon op heden daadwerkelijk een invaliditeitsuitkering en geen arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, doet geenszins afbreuk aan dit motief. Evenmin brengt verzoekster enig concreet bewijs bij waaruit blijkt dat de uitkering die de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing ontving, toch minstens gelijk is aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Haar kritiek doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing en is bijgevolg niet dienstig.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van (oud) artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt de volgende behoefteanalyse gemaakt:

"Wanneer de regelmatige en stabiele beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 14.04.2021 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.
Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referent een sociale huurwoning betrekt en hiervoor maandelijks 271 € huur betaalt. Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat hij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betrekt. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers de marktwaarde van de huurwoning moeten betalen, dat bedraagt 770 euro per maand. Naast de huurprijs dient referentiepersoon eveneens maandelijks 142.69 euro voor de kosten en lasten te betalen. Het is niet omdat dit keer bij de aanvraag het huurcontract niet werd voorgelegd, dat het huurcontract zoals bij de voorgaande aanvraag werd voorgelegd, niet meer van toepassing zou zijn. Betrokkenen wonen nog steeds op hetzelfde adres, dus is het redelijk te stellen dat het nog steeds onder gelijkaardige voorwaarden is. Gezien de ware huurprijs niet wordt betaald aan de sociale huisvestingsmaatschappij is het eigenlijk de Vlaamse gemeenschap die daar de ware kost van draagt en dienst aldus te worden vastgesteld dat betrokkene en de Verder dient opgemerkt te worden dat de referent niet eens een uitkering heeft ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Het is dus goed mogelijk dat hij reeds in de praktijk beroep moeten doen om het ocmw om in hun levensonderhoud te voorzien. In elk geval hebben ze er recht op. Wat ook nog wel in rekening moet worden gebracht, bij gebrek aan bewijzen van de reële levenskost van deze mensen, is het feit dat mijnheer invalide is. Gezien de jarenlange inactiviteit wegens arbeidsongeschiktheid is het redelijk te stellen dat mijnheer chronisch ziek is of een handicap heeft waardoor hij niet meer in staat is te werken. Het moet ernstig zijn, zo niet zou mijnheer minstens toch deeltijds aan de slag zijn. Het is niet onredelijk te stellen dat een chronische ziekte of handicap ook wel van invloed is op een gezinsbudjet. Mogelijks dient de referent medicatie te nemen, extra opgevolgd te worden door een dokter, verzorgd te worden door een professioneel hulpverlener, regelmatig op controle te gaan, aanpassingen te doen aan de woning, enz om zijn levenskwaliteit te verzekeren. Ook met concepten als de maximumfactuur en de verhoogde tegemoetkoming mag niet onderschat worden welke impact langdurige arbeidsongeschiktheid heeft op het budget van een begunstigde. Dat blijft financieel doorwegen.
Kortom, het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, alsnog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie toe te staan in toepassing van art. 42, §1, tweede lid. In de praktijk moet immers vastgesteld worden dat de referentiepersoon reeds beroep doet op Belgische overheden, al is het onrechtstreekt bvb om de ware woningkost te betalen. In hoeverre er bijkomend beroep wordt gedaan op leefloon of andere ondersteuning, is in deze niet vastgesteld, echter gezien de individuele situatie van de Belg, is het zeker niet ondenkbaar."

Verzoekster stelt dat bovenstaand onderzoek op summiere, slordige en foutieve wijze werd gevoerd. Verzoekster betoogt vooreerst dat de maandelijkse huurprijs niet 271 euro maar wel 770 euro bedraagt. Uit het huurcontract dat ze heeft voorgelegd, volgt dat er enkel voor de eerste maand een huurprijs van 271 euro werd betaald. Daarnaast bedragen de maandelijkse vaste kosten en lasten in totaal 142,69 euro. Voorts stelt verzoekster dat de referentiepersoon geen uitkering verkrijgt ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast enerzijds omdat hun jongste zoon nog bij hen inwoont en deze zelf over een inkomen beschikt en anderzijds omdat verzoekster door de overheid nog niet wordt erkend als deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon. Daardoor moet de referentiepersoon het in de praktijk stellen met een invaliditeitsuitkering als alleenstaande.

De Raad ziet echter niet in welk belang verzoekster bij deze kritiek kan laten gelden. Verweerder wijst erop dat de referentiepersoon een sociale woning betrekt en de maandelijkse huurprijs hiervan wordt aangepast aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon. Het feit dat de referentiepersoon met zijn gezin in een sociale woning woont, wordt door verzoekster niet betwist. Verweerder kan hieruit wel degelijk afleiden dat de referentiepersoon zich in een precaire financiële situatie bevindt. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor. Daarnaast heeft verweerder ook gemotiveerd dat de uitkering die de referentiepersoon ontvangt niet eens ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Daardoor heeft de referentiepersoon recht op OCMW steun en valt het niet uit te sluiten dat het gezin hier in de praktijk beroep op zal moeten doen om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Verder stelt verweerder eveneens dat er geen bewijzen voorliggen die de reële levenskost van het gezin aantoont. Bovendien is de referentiepersoon invalide en is hij daarom al jarenlang inactief op de arbeidsmarkt. Volgens verweerder is het niet onredelijk te stellen dat een chronische ziekte of handicap en de daarbij gepaard gaande langdurige arbeidsongeschiktheid van invloed zijn op het gezinsbudget. Immers moet er eveneens rekening worden gehouden met extra medische kosten. Verweerder besluit dat de referentiepersoon in werkelijkheid al beroep doet op de Belgische overheid door bijvoorbeeld een sociale woning te betrekken. In hoeverre de referentiepersoon bijkomend nog beroep doet op een leefloon of enige andere ondersteuning, blijkt niet. Verweerder concludeert dat dit gezien de individuele situatie van de referentiepersoon echter niet ondenkbaar is.

Door verschillende redenen op te geven waarom de uitkering van de referentiepersoon niet minstens ter waarde is van het leefloon voor een persoon met een gezinslast, slaagt verzoekster er niet in de bovenstaande pertinente motieven te weerleggen. Ze betwist niet dat de referentiepersoon een sociale woning betrekt, ongeacht de maandelijkse huurprijs van deze woning, waardoor hij in werkelijkheid al hulp van de Belgische overheid krijgt. Ze betwist niet dat er geen bewijzen werden voorgelegd aangaande de werkelijke kosten van levensonderhoud van het gezin zodat verweerder zou kunnen nagaan of de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zijn om hierin te kunnen voorzien. Ze betwist evenmin dat er geen bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun vanwege de overheid ontvangt. De behoefteanalyse die verweerder heeft doorgevoerd, wijst uit dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt niet minstens gelijk zijn aan het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Aldus heeft de referentiepersoon recht op financiële bijstand en kan niet worden uitgesloten dat hij hierop reeds een beroep doet. Daarnaast moet, in de hypothese dat de referentiepersoon daadwerkelijk 770 euro huur per maand en 142,69 euro vaste kosten per maand betaalt, worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat de uitkering van de referentiepersoon voldoende is om naast deze vaste kosten nog in de andere kosten van levensonderhoud van het gezin te voorzien. Er wordt niet aangetoond dat de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon alsnog toereikend zijn om, in diens eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Volledigheidshalve merkt de Raad, samen met verweerder, op dat er geen bewijzen werden voorgelegd die aantonen welke de kosten van levensonderhoud van het gezin maandelijks bedragen. Waar verzoekster betoogt dat verweerder niet de moeite heeft genomen om aanvullende informatie op te vragen aangaande de inkomsten en uitgaven van het gezin, moet worden vastgesteld dat de bewijslast in deze bij verzoekster zelf ligt. De bijlage 19*ter* van 8 november 2024 vermeldt uitdrukkelijk dat *"voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon van een persoon met een gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden*". Er kan van verweerder niet worden verwacht dat hij, bij gebrek aan het voorleggen van de gevraagde bewijzen, op eigen initiatief bijkomende informatie bij verzoekster zou opvragen. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, merkt de Raad het volgende op.
Het arrest C-578/08 *Chakroun* van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 (hierna: het arrest Chakroun) stelt dat lidstaten, in het kader van de inkomensvoorwaarde voor gezinshereniging tussen derdelanders, weliswaar een referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen waaronder geen

gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. In die zin bepaalt artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Daargelaten de vraag of het arrest *Chakroun in casu* naar analogie dient te worden toegepast, nu dit arrest betrekking heeft op de inkomensvoorwaarde bij gezinshereniging tussen derdelanders op grond van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging terwijl het *in casu* de gezinshereniging betreft tussen een derdelander en een statische Belg, wijst de Raad erop dat in de thans bestreden beslissing, anders dan in het arrest *Chakroun*, het verblijfsrecht niet werd geweigerd louter omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. De bestreden beslissing maakt ook duidelijk dat de inkomsten te laag zijn om te voorkomen dat verzoekster en/of de referentiepersoon ten laste vallen van de openbare overheden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze analyse niet correct zou zijn.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN